

KÖSZÖNÖM . . .

te hontalan,
otthonatlan
és egyedüllévő, vándor,
mindennek birtokosa —
neked köszönöm meg
a levegőt,
szelet, Eget,
Napot, a
csillagokat,
holdat, esőt,
villámot s a
tengert,
melyet még sose láttam . . .
Neked, ki itt vagy,
arccal a szemnek,
Napnak,
botnak s a
szeretetnek mindig
háttal . . .
Im, élünk mi,
mondván: békeességben,
néked,
szent családi-élet,
nevelünk kölyket,
temetünk, házastunk;
torta és párolgó
tormás-disznócsülök
s olcsó,
előkelő-lebúj-zenének,
Naptalan,

holdtalan,
 záportalan
 lélek-rothadással,
 s álmodunk:
 frakkot,
 kazal Napoleon d'ort
 s ringyókat
 mese-autókkal...
 Te hontalan,
 otthontalan,
 mindenek birtokosa:
 köszönöm néked:
 a fehér ágyat,
 a paplant,
 a tűző kályhát,
 a kenyeret,
 bort, s a
 kitakaródzó-szerelmet,
 a nyugalom jó ízét;
 a jó reggelt,
 a jó napot,
 a jó éjszakát —
 mindent, amiről,
 javamra lemondtál;
 légy örökre áldva,
 amiért helyettem
 éhen-dögleni, baromul —
kimulni
 elmentél Afrikába —
Ázsiába...

MERT NEM ISZOL:
 NEM VAGY EMBER...

Gyűlöllek, hal vagy!
 Nem szeretlek,
 nem vagy ember
 mert nem iszol!
 Tejszagú,

gyáva féreg!
Hüllő vagy, átkos,
számító, óvatos,
alakos, sunyi,
hamis józanság-mérleg!
Im, tizenhét éve
hogyan formállak,
gyúrlak, lánglélekkel
hevítlek,
magam képére alakítlak —
az vagy, ami voltál:
vízre járó állat —
lelked nincsen,
agyard mocsár
s két szemed kiszikkadt...
jaj, finom,
finnyás józanság-vitézem!
barátom vagy.
a szívem áhít,
de az eszem szégyell...
Igen, én iszom —
dicsőségemre válják.
Szilaj lelkemben a Lét,
zúgó, áradó
szent, nagy harmóniák!
Életem nagy titka,
c s a p!
a mindenség előttem,
minden szelepe
nyitva —
csak nékem szelel —
nem élek borjaknak való tejen.
Jobb karom kinyújtom
s hajlatban rajta
a balt általvetem.
és... hah,
az apjáról ismerjék meg
a fiát!
... ez érdekel engem...
hogyan tart rólam
a világ...
Igen, és iszom...
A magam képére formállak
téged,

immár tizenhét éve . . .
 Hajh, barátom, nehéz az élet . . .
 az éjjel berúgtam
 mint az állat . . .
 fogadtam pedig,
 a gyerekeim életére . . .
 Mi vagyok én? egy utolsó
 mandarin? egy hitvány . . .?
 Mondd, te mondd meg,
 aki soha nem ittál —
 mi lesz ennek a vége?
 talán még nem . . .
 az éjjel nagyon részeg
 voltam —
 sem álom, sem élet
 nem volt
 fekiüdtem, üresen, holtan . . .
 kilencszer haltam meg
 az éjjel . . .

CSÜNYASÁG, HOL VAGY?

Mindenki angyal,
 akit a mese teremt —
 szerelmi-históriák
 hősnője, regények
 legendák daliája —
 a szobrász Vénuszt
 farag, a költő
 minden bámulat,
 minden ámulat,
 égi-dícséret
 tárgyaként
 örök zsarnokaként
 Beatricének
 légalakját szülte.
 A hunyó-csillag
 rengeteg kormos,
 egyszerű üszkei között

*mindenki:
 Űstökös, esthajnali —
 csillag! . . .*

Csúnjaság, hol vagy?

*Hol vagy te,
 kinek kenyérjő
 komor, de
 szépségépítő lelkével
 gyermekeket
 zsendülő ifjakat
 rettentenek el?
 A szépség-bérese,
 lakája, mindenese,
 mosogató-lánya,
 hamis-esküdtje
 és gonosz-bérgyilkosa —
 csúnjaság, hol vagy?
 Ó, de szépek,
 angyalok vagytok
 regény hősök,
 mondák-dívái
 csillagai a
 filmnek!
 A szépség:
 A legnagyobb zsarnok!
 Hétfő,
 Kedd,
 Szerda
 és más napok,
 egyszerű-lelkei,
 röhögjete ki
 a művészet-hazugjait:
 az Élet-hazugjait.
 Dobáljátok meg
 az igazság-
 sarával a legendákat!
 Lófarkot a
 természet-
 hamiskártyásainak!
 Egy nagyszerűen,
 mesterien
 fölépített rinocerosz*

fölé egy
 Rudolf Valentinóval,
 egy nőstény krokodilus
 vetekszik
 Marilyn Monroeval!
 Gondolkozz el
 rajta Teca,
 fontold meg jól,
 te Jóska...
 Ha nyári délutánban
 teteszik ők a könyvet
 kijönnek a mozikból ők,
 kicsit még elárvultan,
 szédülten a varázslattól:
 szívükbe vissza kíván-
 kozik a táj,
 minden piszkával
 a külváros —
 szájukba az egyszerűség...
 Hazaérvén,
 kiengedik a baromfit
 az udvarba,
 a dísznót a gyöpre
 és elgyönyörködven
 bennük — tetszenek
 önmaguknak.

KÖD...

Az ég megromlott,
 vizenyős tejét kiöntötte —
 hűvös köd árasztott el mindent.
 Rossz, piszkos tejben
 a tér, a házak, az utak,
 az utca-lámpák,
 s a fák görcsös ökle...
 kába álmok vagyok —
 tudatom mint lepke

ősszel, lomhán szállong,
 nem lát búzát,
 orgonát, forgószelet,
 meg kékes szarkalábot...
 Kő és vas vagyok:
 december faragott engem,
 holt-kohón nyújtott
 vacogó, sivár éjjel
 az ősz...
 Nem vagyok langy, .
 élesztő-lehelettel futó
 villamos sem,
 fluorescens-világ sem —
 a két karom vas,
 pengő sínpár
 melyet a Gorkij útig
 árva kéz sem újít...
 Kába álom vagyok...
 Kőd...

MAMBO TALIANO...

Szép hasadnak bársonyát,
 jaj, miért nem érzem?
 távol vagy tőlem,
 nem melegítesz —
 az ütem itt dúl a vérben,
 bitangul öklel;
 már-már elérlek,
 öklelne két szilánk-térded
 s szájamra átkosan
 majdhogy ráforrsz,
 jössz, jössz, halálosan
 döglesztően felém, mint a láva,
 sodor a mambo-hurrikánja,
 két melled villámos éjbe'
 fehérlő vitorlák fehérsége,
 derekad hajlongó árbóc...